

Съ какво любопитство се взиращо малкото жабче въ туй и въ онуй, когато то за пръвъ път виждало хубавия свѣтъ! Всѣко нѣщичко привличало неговия погледъ и то пълно съ очудване поклащало само малката си главичка. Сестричетата и братчетата седѣли около него и му се радвали: смѣхове и квакания—едни отъ други по-силни. Тѣ поржчали на неопитното още жабче да не се отдалечава отъ тѣхъ и се заловили едно натукъ, друго натамъ да дирятъ мухи и комари.

Малкото жабче се забавлявало, както искало: скакало насамъ, скакало натамъ, наблюдавало любопитно една златка, която пълзяла покрай него, хванало си една муха, която прѣхвъркнала прѣдъ устата му—весело прѣминавало то врѣмето, макаръ и самичко. Безъ да забѣлѣжи какъ, то се било доста отдалечило. Изведнажъ се изправило отпрѣдъ му едно сѣщество, за което то нищо още не знаело. Жабчето виждало прѣдъ себе си два дълги крака, хубави и червени, единъ трупъ бѣлъ като снѣгъ, съ черни украшения тукъ-тамъ, единъ дълъгъ витъ вратъ и една червена човка. А когато жабчето видѣло новото животно да навежда главата съ чернитѣ блѣскави очи и да рови съ червената си човка изъ трѣвата, то се рѣшило да заговори и довѣрчиво запитало: — „Кой си ти? Азъ съмъ малкото жабче и излизамъ днесъ за пръвъ път на поляната.“

Щъркътъ погледналъ малкото животинче, плѣсналъ крилѣ и отвърналъ:

— „Азъ съмъ дългокракото щъркелче и азъ днесъ за пръвъ път излизамъ изъ гнѣздото съ майка си. Тя е хей долу на потока. Чувашъ ли какъ трака съ човката? Вика ме. Хайде за сега сбогомъ, малко жабче, да се видимъ утрѣ пакъ тука!“

Съ голѣми крачки щъркътъ се отдалечилъ отъ тамъ. Жабчето го изгледало и си думало: „Какъвъ хубавелякъ!“

Зарадвано малкото жабче разправило на братчетата и сестричетата си за запознанството си.